

Bediüzzaman'ı kutsallaştırıyor muyuz?

Melih Can Daşdelen: “Risale-i Nur veya Bediüzzaman ile ilgili itiraz vuku bulduğunda usûlünce gereğini açıklamaya çalışıyoruz. Şöyle bir tepki geliyor: Siz Bediüzzaman'ı kutsallaştırıyorsunuz. Hiç hata yapmayacağını iddia ediyorsunuz. Bediüzzaman ne söylese haktır diyorsunuz. Bunlara cevap nasıl olmalı?”

KİMSE MİHENGE VURMUYOR

İnsanlar ezbercidirler. Ezberden düşünüyorlar, ezberden konuşuyorlar. Muhakeme, tahkik, ölçüp tartma, mihenge vurma maalesef yok!

Mihenge vurma zor iş çünkü, ezbercilik kolay. Tahkik zor iş, taklit kolay.

Tahkik bilek ister, yürek ister, alın teri ister, yorulmak ister. Oysa taklit, güvendiğiniz bir iki kelli felli adamın yaptıklarını yapmanız, dediklerini demenizden ibarettir.

Oysa Bediüzzaman bizzat kendisini mihenge vurmaya dâvet ediyor.

Aynen şöyle diyor: “Hiçbir müfsit, “Ben müfsidim” demez; daima suret-i haktan görünür, yahut batılı hak görür. Evet, kimse demez “Ayrıım ekşidir.” Fakat siz mihenge vurmada almayınız. Zira, çok silik söz, ticarete geziyor. Hatta benim sözümü de, ben söylediğim için hüsnüzan edip, tamamını kabul etmeyiniz; belki ben de müfsidim veya bilmediğim hâlde ifsat ediyorum. Öyle ise, her söylenen sözün kalbe girmesine yol vermeyiniz. İşte, size söylediğim sözler hayalin elinde kalsın; mihenge vurunuz. Eğer altın çıktı ise kalbde saklayınız, bakır çıktı ise çok gıybeti üstüne ve bedduâyı arkasına takınız, bana reddediniz, gönderiniz.”¹

Unutmayalım: Altının değeri mihenge vurmada anlaşılır!

HOCAYA HÜRMET ÖRFÜMÜZDE VARDIR

Nurcular Bediüzzaman'ı kutsallaştırmıyorlar. Bediüzzaman'dan İslâm ve iman dersi alıyorlar. Kur'ân ve sünnet dersi alıyorlar. Din ve ahlâk dersi alıyorlar. Siyaset ve içtimaîyat dersi alıyorlar. Ders alan hocasına saygıda kusur eder mi? Hocaya saygı bizim örfümüzde yok mu?

Meşhurdur: Yavuz Sultan Selim Han Mısır seferi dönüşünde Adana yakınlarında yağmura tutuldular. Şeyhülislâm İbn-i Kemal'in atının ayağından sıçrayan çamur Yavuz Sultan Selim Han'ın kaftanına bulaşır.

Herkesi bir telâş alır. Padişah herkesin meraklı bakışları altında kaftanını çıkarır, adamlarına verir ve der ki: "Bu kaftanı saklayınız. Öldüğümde bedenime kefen olarak sarılsın. Hocamın atının ayağının çamuru benim medar-ı şerefimdir."

Burada mübalâğalı bir tutum yok. Sadece hocaya saygı ve hürmet vardır. Bu haktır.

Nurcularınki de böyle bir hürmetten ibarettir. İmanlarını tahkike ulaştıran, ahiretlerini kurtaran, ahir zamanın savuran dinsizlik fırtınaları içinde kendilerine dinî, ahlâkî, içtimaî ders veren, kendilerini cadde-i kübra-yı Kur'ân çizgisinde sırat-ı müstakime ulaştıran ve istikamet veren bir imam, her halde en az Yavuzun hocasına duyduğu hürmet kadar bir saygıyı ve hürmeti hak eder. Kimse kusura bakmasın!

BEDİÜZZAMAN'I OKUYAN İMANIN TADINA VARIR

Gerçi Bediüzzaman'a sorarsanız hiçbir zaman kendi şahsını ön planda tutmamış; hep hakikatlerin parlamasını ve iman dâvâsının yükselmesini istemiştir. Çünkü küfür çok dehşetlidir, çok etkilidir ve Müslümanların imanları kaybolma tehlikesi ile yüz yüzedir. Çünkü küfür fen ve felsefeden gelmekte ve Müslüman'ın belini kırmaktadır.

Kendisi aynen diyor ki:

"Eğer dalâlet cehaletten gelse, izalesi kolaydır; fakat, dalâlet fenden ve ilimden gelse, izalesi müşküldür. Eski zamanda ikinci kısım binde bir bulunuyordu. Bulunanlardan ancak binden biri irşat ile yola gelebilirdi. Çünkü, öyleler kendilerini beğeniyorlar; hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar. Cenâb-ı Hak şu zamanda i'caz-ı Kur'ân'ın manevî lemaatından olan malûm sözleri, şu dalâlet zındıkasına bir tiryak hasiyetini vermiş tasavvurundayım."2

Bediüzzaman sadece Nurcuların değil; herkesin malıdır, ümmetin ahir zamandaki değeridir. Ve bir Anadolu âlimidir. Âlem-i İslâm'ın dinî, imanî, içtimaî ve siyasî problemlerine Kur'ân'dan terü taze çareler ve çözümler üretmiştir.

Bu mübalâğalı bir söylem değildir. Eserler orta yerededir. Merak eden ve

Bediüzzaman'ın rahlesine diz çöken, kitaplarını birazcık insafla karıştıran herkes Bediüzzaman'dan yararlanır. Bediüzzaman'dan kimse zarar görmez, herkes fayda görür. İmanının ve Müslümanlığının tadına varır. Denemesi bedavadır.

Fakat her halde insaflı olmak bir bedel istiyor!

Dipnotlar:

1- Eski Said Dönemi Eserleri, s. 230.

2- Mektubat, s. 42.